

2 Söndagen efter Trettondedagen

1 Årg. Ev. Joh 2:1-11

I.N.J

Det är många frågor som infinner sig, när man hör om vinundret i Kana. Kunde Jesus verkligen förvandla vatten till vin? Hur bar han sig åt? Och varför just vin? Och så mycket – hundratals liter - och det först sedan gästerna börjat bli berusade.

Att Jesus gjorde detta "*det första av sina tecken*", som Johannes skriver, det var inte bara för att rädda två nygifta från en pinsam situation! Tänk att fira bröllop med vatten istället för vin! Det hade varit ett samtalsämne i staden det. Bröllopsparet räddades undan skandal - *men* det faktum att vattnet blev till vin säger *något mer*! Det förkunnar något, det uppenbarar något som är fördolt, det ger oss svar på tre än viktigare frågor än de jag ställde inledningsvis – nämligen vem Jesus är, vad kristenlivet är och vad tro är.

ÄMNE: VATTNET BLEV TILL VIN

I. Det säger oss först något om vem Jesus är.

Inte vem som helst, utan är "*Guds väsens avbild och hans härlighets återsken*" (Hebr. 1:3). Detta var ju klart inte något som *brudparet* i vårt evangelium förstod. Men att Jesus var *något särskilt* – det förstod de – annars hade han självfallet inte varit bjuden till deras bröllop. Det var en stor heder, liksom det är i vår tid, att få en inbjudan till ett bröllop. Vi vet inte något närmare om Jesu relation till de nygifta. Vi får heller inte veta deras namn, bara att Jesus, hans mor och lärjungarna var bland gästerna. För brudparet var Jesus alltså *något särskilt*.

Så var det också för *Maria*. Inte bara så att Jesus var hennes son. Hon om någon hade väl fått kämpa med frågan: Vem är han egentligen, barnet jag har burit under mitt hjärta? I julevangeliet läser vi ju att "*Maria tog allt detta till sitt hjärta och begrundade det*". Och nu hade hon kommit till klarhet. Han var inte bara den förstfödde – ett barn som nu mognat till man – som lämnat snickaryrket bakom sig och nu blivit en vördad Rabbi - och som skulle sörja för henne på ålderdomen. Nej, Marias *lyhördhet* mot Jesus, hennes *tillit* till honom och hennes lydnad för hans vilja, visar att hon förstått vem han var: den utlovade Messias – befriaren Gud skulle sända sitt.

Lärjungarna hade ännu inte kommit så långt som Maria. Visst var han den Store Mästaren, den som faktiskt fått dem att lämna både familj, arbete och hembygd för att blir hans lärjungar. Men ännu hade de inte kommit till insikt om vem han

verkligen var. Det behövdes *ett tecken*, något som gav dem ytterligare *en ledtråd* eller *en pusselbit* för att hjälpa dem till ”*insikt i hemligheten med Kristus*” (Ef. 3:4).

Och nu sker alltså undret: *vattnet blir till vin*. Och Johannes ger oss svaret på frågan varför det sker. Det var så ”Jesus *uppenbarade sin härlighet*”. Men hur kunde *det* vara ett ”*tecken*” – d.v.s. något som uppenbarade hans väsens hemlighet? Jo, varje jude på Jesu tid visste att *festen* var en bild för Messias rike och *vinet* för den glädje som det riket rymmer. Läser vi i Psaltaren, så står det om det vin Gud låter jorden frambringa, att det ”*gläder människornas hjärtan*” (Ps. 105:4:15) och när profeten Jesaja skall tala om Messias rike då talar om ett ”*gästabad för alla folk, ett gästabad med feta rätter och starkt vin, med feta, mustiga rätter och starkt, klarat vin*” (Jes. 25:6).

När vattnet därför blir till vin står det klart: *Messias är här!* Glädjens tid har brutit in. Men som vi ser, undret sker liksom i skymundan, inte med buller och bång. Vi får inte veta *hur* det gick till. *Det* är nämligen helt ointressant. Det viktigaste är vad det säger om Jesus, nämligen detsamma som sägs om Gud när han i tidens morgon skapade världen: ”*Han sade, och det blev, han befallde och det stod där*”. (Ps 33:9). Så är det med vinundret i Kana, liksom med alla andra under och tecken Jesus gjorde, att *genom dem bryter Guds egen härlighet fram*.

II. Vattnet blev till vin, det säger oss vidare något om vad kristenlivet är.

Inte dysterhet alltså, utan glädje. Vinet står i Bibeln som en bild för glädjen, glädjen i tron på Jesus! Och tittar vi noga efter, så ser vi ju att lärjungarnas samvaro med Jesus präglades av någon helt annat än stel högtidlighet, dysterhet, världsfrånvändhet, tvång och instängdhet. *Tvärtom* det är något glatt, något otvunget, något bekymmerslöst och kravlöst över lärjungaskapet hos Jesus. Det märks att lärjungarna mådde väl att vara nära Jesus. De kunde liksom räta på ryggen, andas in nåden och förlåtelsen, känna sig fria, sedda, älskade och bejakade. Det märkte sanningen i Paulus ord, när han om Jesus skriver: ”*Han blev som en av oss*” (Fil. 2:7). Och om än Jesus väldigt ofta fick dra sig undan människors sällskap för att kunna be till sin himmelske Fader – är det ändå så att Jesus aldrig drar sig undan *det mänskliga* – att det strängt taget skulle finnas sammanhang och förhållanden där inte han skulle passa in. Nej, Jesus går fram *mitt i livet, mitt i vardagen, i världen och bland människorna*.

Jag vet att det finns vissa kristna som har mycket svårt för denna söndags heliga evangelium. Egentligen tycker det att det är väldigt opassande att Jesus befinner sig i ett sammanhang där det förekommer både *dans och alkohol* och så försöker man bortförklara och lägga tillrätta och önskade väl helst att Jesus skulle ha talat om alkoholens skadeverkningar och istället för att förvandla vatten till vin, för-

vandla vin till vatten! Men så gjorde ju inte Jesus, därför att livet tillsammans med honom är glädje och att vara kristen det är att ha blivit befriad till sann mänsklighet!

Detta borde ju den gångna julen en gång för alla ha lärt oss. När Gud blir människa i Kristus, då blir han som det ordagrant heter i inledningen till Johannes evangelium, *"kött"*. Det visar att det jordiska, det skapade, det kroppsliga är inte något lägre – utan så högt att Gud sänder sin Son, som Paulus skriver, *"i syndigt kötts gestalt"* (Rom. 8:3). Det som sker i julnatten är att Gud känner vid sin skapelse, han solidariserar sig med den, han kommunicerar med den, han sänker sig ned till den i outgrundlig barmhärtighet, därför att han vill upprätta den ur dessa fall, rena och fullkomna den.

Och så förstår vi, att frälsning inte är befrielse ur materiens bojar – så som irrlärare i alla tider har hävdad – utan befrielse till sann mänsklighet! Därför är det helt rätt att Jesus finns med på bröllopet i Kana. Den jordiska glädjen, kärleken mellan man och hustru, skrattet, festen, den goda maten, dansen och vinet som bjöds, är i sig gott och inte synd. Nej, allt det goda som jordelivet rymmer, alltsammans är helgat och välsignat av Guds egen Son.

När därför Maria vänder sig till Jesus och säger: *"De har inget vin"*, då säger hon faktiskt, att det är något som väsentligt som fattas – något som bara Guds Son kan ge. Och det är *den sanna glädjen*. Men frågan är om vi har förstått det – att kristendom är glädje i tron på Jesus – glädje och inte dysterhet, ängslan och svärmod, utan glädje över att få leva som ett Guds barn, att få säga "Far" till Gud, att vara viss om sina synders förlåtelse och det eviga livet.

Att vara kristen är inte att säga "nej" till det jordiska, att skuldbelägga de naturliga livsytringarna och sätta syndastämpeln på allt som gör livet värt att leva. Nej, en sådan missunnsam snåljåp till Gud tror vi inte på. Paulus skriver ju – och det borde vi ofta meditera över: *"Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för att hjälpa oss alla, varför skall han inte skänka oss allt med honom?"* (Rom 8:32).

III. Vattnet blev till vin, det säger oss slutligen vad tro är!

Vad är då tro? Jo, främst tillit till Jesus. Som vi hörde avslutar Johannes berättelsen om vinundret i Kana med de orden: *"Hans lärjungar trodde på honom"*. De förstod hur tecknet hängde ihop med Jesus själv – hur det uppenbarade hans härlighet. Maria behövde inga tecken. Hon vet redan. Därför är det med sådan självklarhet hon vänder sig till Jesus. Hon förstår att han kan hjälpa. Hon tar inte illa upp när han säger: *"Låt mig vara kvinna"*. Hon ifrågasätter inte hans ord:

”Min stund har inte kommit än”. Lugnt och självklart lämnar hon allt i hans händer och säger diskret till tjänarna: *”Gör det han säger åt er”*. Det är tro det.

Tron på undret hänger alltså intimt samman med tron på Jesus själv. Undren kan aldrig ses isolerade, skilda från Jesus, som saknade de ett inre samband med honom och hans frälsningsgärning. I kristendomen börjar det inte med undren: Det börjar alltid med Jesus. Det är såväl Maria som lärjungarna bevis på. Nära honom, där tilliten finns, där öppnas ögonen så att man ser tecknen, tecknen på en gudomlig verklighet. Ingen annan på festen, vare sig brudparet, bröllopsvärderna eller tjänarna – förstod tecknets innebörd. De stod bara häpna och kunde inte begripa hur vattnet förvandlats till vin. Tron saknades. Men Maria och lärjungarna – de som levde nära Jesus, de som hade tillit och förtroende för honom, de förstod ”tecknet”, det förstod att Messias var kommen och att glädjens tid hade brutit in.

Så därför ville jag få säga till dig som har så svårt att få ihop det här med Jesu under och det övernaturliga som beskrivs i Bibeln – gör som lärjungarna, gör som Maria, börja med Jesus Lär känna honom i hans eget Ord – i bönesamtalet med honom i flitig nattvardsgång. Helt plötsligt blir du varse, att hela livet är fyllt av *tecken, tecken* på en gudomlig verklighet. Mitt i vardagen, i det till synes enkla och vanliga, glimmar det plötsligt till: ett stråk av himmel här på jorden. Du ser Jesus och kan jubla liksom Johannes: *”Vi såg hans härlighet, en härlighet som den ende Sonen får av sin Fader och han var full av nåd och sanning”* (Joh. 1: 14). Amen.

Psalmer: 34 v 1-2, 436, 397, 132 v 2-3